

5 σημάδια ότι «κακομαθαίνουμε» το παιδί μας, σε κάθε ηλικία

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Τι δεν πρέπει να κάνουμε για τα παιδιά μας, ώστε να τους δώσουμε την ευκαιρία να αποκτήσουν ανεξαρτησία και αυτοπεποίθηση!

Όλοι θέλουμε τα παιδιά μας να γίνουν υπεύθυνοι, αυτόνομοι, ικανοί άνθρωποι γεμάτοι αυτοπεποίθηση. Όμως συχνά με τη συμπεριφορά μας δεν τους το επιτρέπουμε ή πετυχαίνουμε ακριβώς το αντίθετο. Πόσες φορές στη διάρκεια της ημέρας, δεν αναλαμβάνουμε να κάνουμε για λογαριασμό τους ένα σωρό πράγματα, επειδή δεν έχουμε χρόνο να περιμένουμε, δεν θέλουμε να ρισκάρουμε να

πληγωθούν (ή επειδή απλώς... η μανούλα ξέρει πάντα καλύτερα!) αφαιρώντας τους το δικαίωμα στην προσπάθεια, το λάθος, την αυτοβελτίωση και την αυτοπεποίθηση; Αυτά είναι μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά πράγματα που οι γονείς εξακολουθούμε να κάνουμε, παρόλο που τα παιδιά μας είναι σε ηλικία να αναλάβουν μόνα τους:

Κάνουμε μόνοι μας όλες τις δουλειές του σπιτιού (μετά τα 2)

Ήδη από την ηλικία των 2 ετών, ένα παιδάκι αρχίζει να μαθαίνει ότι για να είναι στο σπίτι καθαρό και τακτοποιημένο πρέπει να συμβάλλουν όλα τα μέλη της οικογένειας, τακτοποιώντας για παράδειγμα τα παιχνίδια του με τις σαφείς οδηγίες της μαμάς ή του μπαμπά. Μέχρι τα 5, μπορεί πια να βάζει τα πράγματα στο δωμάτιό του στη θέση τους, χωρίς να χρειάζεται κάποιος να του υποδείξει ποια είναι αυτή. Λίγο αργότερα, πρέπει να αρχίσει να αναλαμβάνει δουλειές που αναλογούν στην ηλικία του, όπως να βοηθάει στο ξεσκόνισμα, να βάζει τα άπλυτα πιάτα στο πλυντήριο ή να βγάζει τα ρούχα από το στεγνωτήριο. Extratip: Η συμμετοχή στις δουλειές του σπιτιού είναι απαραίτητη για το παιδί όχι μόνο επειδή κανένας δεν προλαβαίνει να τα κάνει όλα αν πρέπει να τα κάνει μόνος του, αλλά και γιατί αποτελεί ένα σημαντικό μάθημα αυτονομίας και υπευθυνότητας που θα αυξήσει την αυτοπεποίθησή του και θα του μάθει να ασκεί έλεγχο στο χώρο

όπου ζει.

Τα βοηθάμε να ντυθούν (μετά τα 5)

Οι δεξιότητες που είναι απαραίτητες για να μπορεί ένα παιδί να περάσει τα χέρια του στα μανίκια μιας μπλούζας, να φορέσει ένα παντελόνι και να ανεβάσει το φερμουάρ στο μπουφάν του έχουν λίγο-πολύ αποκτηθεί μέχρι την ηλικία των τριών ετών. Άντε, να χρειάζεται ακόμα λίγη βοήθεια για να κουμπώσει τα κουμπιά του παντελονιού, να ανεβάσει το καλσόν και να δέσει τα κορδόνια του (γι' αυτό ειδικά θα πρέπει να περιμένετε μέχρι τα πέντε ή και λίγο παραπάνω). Ωστόσο, αυτό δεν είναι δικαιολογία για να το ντύνουμε εμείς κάθε πρωί κι εκείνο να στέκεται απλά ακούνητο προτείνοντας το χέρι ή το πόδι για να μας διευκολύνει (όταν το κάνει) σε μια δουλειά που, στην πραγματικότητα, είναι δική του υποχρέωση. Extratip: Για να βοηθήσετε το παιδί να γίνει ακόμα πιο ανεξάρτητο, μην επιλέγετε εσείς τα ρούχα που θα φορέσει. Για τα μικρότερα παιδιά, αφήστε τα να φορέσουν αυτό που προτιμούν ανάμεσα από δυο-τρεις επιλογές που θα έχετε κάνει. Καθώς μεγαλώνουν, αυξήστε τις επιλογές μέχρι να είναι σε θέση να ανοίξουν την ντουλάπα και να αποφασίσουν μόνα τους τι θα φορέσουν (ακόμα κι αν δεν σας πολυαρέσει το αποτέλεσμα, σεβαστείτε ότι αποτελεί μέρος της έκφρασης της προσωπικότητας του παιδιού).

Τους αγοράζουμε καινούριο mp4 επειδή το έσπασαν (μετά τα 8)

Υπάρχει σίγουρα η πιθανότητα κάποια πράγματα να καταστρέφονται κατά λάθος ή για λόγους που δεν σχετίζονται με τη συμπεριφορά του παιδιού. Όταν όμως η απώλεια ενός αγαπημένου παιχνιδιού ή κάποιου γκάτζετ οφείλεται στο γεγονός ότι ο κάτοχός του είναι συστηματικά απρόσεκτος με τα πράγματά του, τότε ίσως πρέπει να του δώσετε λίγο χρόνο να σκεφτεί πριν σπεύσετε να το αντικαταστήσετε με ένα καινούριο. «Μόνο έτσι θα μπορέσει το παιδί να συνειδητοποιήσει ότι πρέπει να κρατάει μια πιο υπεύθυνη στάση απέναντι στην ιδιοκτησία του. Κι αυτό είναι ένα πολύτιμο μάθημα ζωής, που πρέπει να μάθει στην προ-εφηβική και εφηβική ηλικία», μας λέει η παιδοψυχολόγος Μένη Σώκου. Extratip: Αφήνοντας το παιδί να αποκαταστήσει μόνο του την απώλεια, σε περίπτωση που χάσει ή χαλάσει για παράδειγμα το κινητό του τηλέφωνο, ενθαρρύνουμε ταυτόχρονα τη συνήθεια της αποταμίευσης, αφού θα μάθει να κρατάει στην άκρη ένα ποσό από το χαρτζιλίκι του για... περίπτωση ανάγκης.

Αποφασίζουμε πώς θα μοιράσουν το χρόνο τους (μετά τα 11)

Πιθανότατα μας έχει μείνει η συνήθεια από τότε που ήταν μωρά και ξέραμε πως μια σταθερή ρουτίνα τούς χαρίζει ηρεμία και τους επιτρέπει να αναπτυχθούν με τον καλύτερο τρόπο. Καθώς μεγαλώνει όμως το παιδί χρειάζεται μια κάποια ελευθερία στο πώς οργανώνει το χρόνο του. Γύρω στην ηλικία των 12 ετών μπορεί να αποφασίζει πια μόνο του πότε θα μελετήσει ή πότε θα πέσει για ύπνο. Το ζητούμενο είναι να βρούμε τη λεπτή ισορροπία ανάμεσα στο να του επιτρέψουμε απόλυτη ελευθερία και να αποφασίζουμε εμείς τι θα κάνει κάθε λεπτό της ημέρας του. Extra tip: Ένας πρακτικός τρόπος να βρεθεί αυτή η πολύτιμη ισορροπία είναι να βάλετε κάποιους περιορισμούς που αφορούν τη χρήση της τεχνολογίας (ποιες ώρες μπορεί να βλέπει τηλεόραση ή να σερφάρει στο ίντερνετ). Έτσι θα βοηθήσετε το παιδί να αξιοποιήσει το χρόνο του καλύτερα.

Τα προστατεύουμε από οποιοδήποτε κίνδυνο (σε κάθε ηλικία)

Τα σημερινά παιδιά μεγαλώνουν υπερβολικά προστατευμένα. Οι παιδικές χαρές πρέπει να έχουν πολύ συγκεκριμένες προδιαγραφές, το ποδήλατο εννοείται ότι συνοδεύεται από επιγονατίδες και κράνος, οι διαδρομές από το σχολείο στο σπίτι γίνονται οπωσδήποτε με τη συνοδεία ενήλικου. Προσέχουμε για το καλό του παιδιού μας, σωστά; Κι όμως! **Έρευνες που έχουν γίνει από πανεπιστήμια σε χώρες της Ευρώπης** έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι τα παιδιά που δεν

είχαν την «ευκαιρία» να γρατζουνίσουν τα γόνατά τους ή και να σπάσουν ένα κόκκαλο έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες στην ενήλικη ζωή τους να αντιμετωπίζουν φοβίες, να αποφεύγουν να παίρνουν ρίσκα και να φοβούνται τη δέσμευση. Η (πικρή) αλήθεια είναι ότι στη νηπιακή ηλικία είναι χρήσιμο να αφήσουμε το παιδί μας να πέσει και να χτυπήσει μερικές φορές για να μάθει ότι είναι κι αυτό αναπόσπαστο μέρος της ζωής. Στην εφηβεία, δεν χρειάζεται να το προστατέψουμε από τον πόνο που προβλέπουμε ότι θα του προκαλέσει μια φίλι ή ένας έρωτας, γιατί μέσα από την απόρριψη θα μάθει να εκτιμά μια ειλικρινή ανθρώπινη σχέση. Ο πόνος είναι μέρος της πορείας μας προς την ωριμότητα -κι αυτό, ακόμα κι αν δεν μας αρέσει, ισχύει και για τα παιδιά μας.

Extratip: Ξεκινήστε την «πρακτική εξάσκηση» από μικρή ηλικία, αφήνοντας το παιδί να δοκιμάσει τα όρια και τις ικανότητές τους σε συνθήκες ελεγχόμενου ρίσκου. Ενθαρρύνετέ το, για παράδειγμα, να συμμετέχει σε μια αθλητική δραστηριότητα. Συζητήστε μαζί του πώς να κάνει κάτι ελαφρώς παρακινδυνευμένο (πάντα με βασικό άξονα την ηλικία του), αλλά μην του απαγορέψετε να το κάνει.

Πηγή: mamamia.gr